

РЕШЕНИЕ

№ 1074

гр. София, 23.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Михаела Касабова

при участието на секретаря Христина Сп. Кръстева
като разгледа докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело
№ 20231100511097 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение № 10972 от 26.06.2023 г. по гр.д. № 50286/2021 г. по описа на СРС, 155 с-в е признато за установено по предявените иски претенции на „Т.С.” ЕАД, с ЕИК *****, срещу В. Л. П., с ЕГН *****, от гр. София, ул. „*****” ап. 2, с правно основание чл. 422 във връзка с чл. 415 от ГПК и във връзка с чл. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, че В. Л. П. дължи на „Т.С.” ЕАД сумата от 1 326,94 лв.-главница, представляваща стойността на незаплатена топлинна за периода от месец май 2018 г. до месец април 2020 г., сумата от 119,14 лв., представляваща законна лихва за забава за периода от 15.09.2019 г. до 19.03.2021 г., както и законната лихва върху главницата, дължима от 09.04.2021 г. до изплащане на вземането, като са отхвърлени исковите претенции за сумата от 59,28 лв. - главница за разпределение на топлинна енергия за периода от месец май 2018 г. до месец април 2020 г., сумата от 10,07 лв. - лихва за забава върху главницата за разпределение на топлинна енергия за периода от 01.07.2018 г. до 19.03.2021 г., както и за главница за сумата над 1 326,94 лв. до първоначално претендирания размер от 1 360,45 лв.

Решението е постановено при участието на подпомагаща страна на страната на ищеца „Б.” ООД.

Срещу постановеното съдебно решение, в частта на отхвърляне на исковите, е депозирана в срока по чл.259, ал.1 ГПК въззивна жалба от ищеца „Т.С.“ ЕАД. Излага

съображения, че обжалваното решение е неправилно и постановено в нарушение на материалния закон. Позовава се на чл.22, ал.2 от ОУ валидни за исковия период, в която разпоредба е предвидено задължение за заплащане на потребената услуга дялово разпределение на продавача на ТЕ- „Т.С.“ ЕАД. Освен това заявява, че сумата за потребената услуга дялово разпределение е включена в извлечението от сметки на ищеца и в издадените от него фактури, в които са посочени и дължимите суми за потребена ТЕ. С оглед това неправилно СРС е отхвърлил за тази претендирана сума исквете. Обосновава, че върху последната се дължи и законна лихва до датата на изготвяне на извлечението от сметки. Обосновава задължението за заплащане на такса за дялово разпределение с предвиденото с разпоредбите на чл.139 ЗЕ и чл.155, ал.1, т.2 ЗЕ задължение на потребителите на ТЕ в сграда в режим на ЕС. Отправя искане за отмяна на решението и уважаване на исквете в цялост. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от ответника В. Л. П., в който е изложено становище за нейната неоснователност. Моли съда да потвърди обжалваното съдебно решение като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Третото лице – помагач на ищеца -„Б.“ ООД, не е депозирало в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК становище по въззивната жалба.

В срок е подадена и частна жалба от „Т.С.“ ЕАД срещу определение № 28330/14.08.2023 г., с което на основание чл.248 ГПК съдът е изменил постановеното решение в частта на разноските, като е присъдил на основание чл.78, ал.3 ГПК вр. чл.38, ал.1, т.2 от ЗА в полза на адв.С.Й.Д. от САК разноски за адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ в заповедното производство /ч.гр.д.№ 20018/2021 г. по описа на СРС, 155 с-в.

В срок е постъпил писмен отговор на частната жалба от насрещната страна - В. Л. П., в който последната е изразила становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, като същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, съдът намира същата за основателна в една част.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

При извършената проверка по реда на чл. 269, предл. 1 от ГПК, съдът установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което съдът дължи произнасяне по съществото на правния спор в рамките на доводите, заявени с въззивната жалба, от които е ограничен, съгласно нормата на чл. 269, предл. 2 от ГПК.

Във връзка с доводите за неправилност изложени във въззивната жалба, съдът намира следното:

Като доказателства по делото са приети Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от "Т.С." ЕАД на потребители в гр. София, приети с Решение по Протокол № 7 от 23.10.2014 г. на СД на „Т.С.“ АД и одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КВЕР на основание чл. 150, ал. 1 от ЗЕ.

От приетия като доказателство пред първата инстанция договор от 28.05.2018 г., сключен между ищеца и „Б.“ ООД, се установява, че последното се е задължило да извършва услугата дялово разпределение на топлинна енергия на потребителите в сгради етажна собственост, а "Т.С." ЕАД се е задължило да приема предоставените данни и въз основа на тях да определя и събира дължимите суми за топлинна енергия от потребителите.

От представения и приет като доказателство пред първата инстанция договор № 1508 от 29.07.2002 г., сключен между „Б.“ ООД и Етажната собственост на сграда, находяща се в гр. София, бул.,*****, е видно, че страните са се договорили дружеството да извърши доставка и монтаж на индивидуални разпределители и термостатни вентили и извършване на индивидуално разпределение на топлинна енергия между потребителите в сградата етажна собственост, съгласно изискванията на ЗЕ. Договорът е подписан от представителите за собствениците в сградата - етажна собственост от лице, избрано на проведено Общо събрание на собствениците.

От представените доказателства от третото лице помагач се установява, че „Б.“ ООД е извършвало услугата дялово разпределение през процесния период относно сграда, в която се намира процесния отопляван недвижим имот.

Чрез представените пред първата инстанция доказателства - заверен препис от нотариален акт за собственост по чл. 55г от ЗПИНМ № 106, дело 6306/1969 г. на Първи нотариус при СНС, се установява придобиване на правото на собственост от В.Д.Т. и К. П.А. върху недвижим имот, представляващ апартамент № 33, находящ се в гр. София, ж.к. „*****. Установява се от заверен препис на удостоверение за наследници № 95 от 01.08.1988 г., издадено от Столична община, с което се установява, че В.Д.Т., вдовица, е починала на 09.07.1988 г. и е оставила за свой единствен наследник сина си Л.К.П. /поч. на 26.02.2011 г./ който е баща на ответницата. Установява се, че последната е собственик на процесния недвижим имот. В това си качество същата се явява клиент на топлинна енергия и съответно е обвързана от облигационна връзка с предмет - доставка на топлинна енергия.

Установено е и в производството и не е спорно, че процесният имот е топлофициран и че сградата - етажна собственост /в която се намира имота/ е присъединена към топлопреносната мрежа.

Основният спорен въпрос в производството по делото е дали за процесния период се дължи на ищеца такса за услугата "дялово разпределение на топлинна енергия".

Подаването на топлинна енергия към сградата, в която се намира процесния имот, в периода от месец май 2018 г. до месец април 2020 г., за който са предявени исковите е установено чрез приетите доказателства пред първата инстанция и констатациите на приетите пред СРС, съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертизи, които настоящия състав изцяло възприема по реда на чл.202 ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ /приложима редакция след 17.07.2012 г. /потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. През процесния период клиент на ТЕ съобразно придобитото вещно право на собственост върху процесния имот е ответника - арг. чл.153 чл.153, ал.1 ЗЕ и § 1, т.2а от ДР на ЗЕ. С оглед това същият е бил обвързан от облигационно правоотношение по договор с ищеца за продажба на топлинна енергия, която се извършва при публично известни Общи условия на топлофикационното дружество за продажба на топлинна енергия за битови нужди - чл.150, ал.1 ЗЕ.

През процесния период са действали Общи условия, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016г. на КЕВР. С цитираната разпоредба е предвидено, че продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 от закона). В този см. са и разясненията, дадени в решение № 35/21.02.2014 г. по гр. д. № 3184/2013 г. на ВКС, III ГО, постановено по реда на чл. 290 ГПК, което настоящия състав възприема.

Според приетите като доказателства по делото пред първата инстанция и констатациите на експерта по ССЧЕ, приета пред СРС, сумата за такса за дялово разпределение в имота за исковия период възлиза на 59.28 лв.

Доводите на ответника, че в производството не е доказано основание и размер на потребените услуги за извършено дялово разпределение на потребената в имота ТЕ,

съдът намира за неоснователни и недоказани. Съгласно разпоредбите на чл. 36 от ОУ, чл.61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването - извършването на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда - етажна собственост се заплаща от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. В случая между страните не е спорно, че услугата е извършена, като няма данни работата да не е приета, поради което потребителите следва да заплатят на ищеца дължимото възнаграждение за услугата дялово разпределение по силата на цитираните разпоредби.

Според чл. 139 от ЗЕ разпределението на топлинна енергия в сградата - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Задължението е възложено на топлопреносното предприятие, което съгласно чл.139, ал.2 извършва дялово разпределение на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичен регистър по чл. 139а от ЗЕ. В Общите условия /в сила от м.08.2016 г./, приложими за периода, за който се претендира установяване на вземане за дялово разпределение е закрепено в чл. 22, ал. 1, алт. 2 и, ал. 2 от ОУ, че дялово разпределение се извършва възмездно чрез възлагане на търговец, избран от клиента, като клиентът заплаща на продавача стойността за услугата "дялово разпределение". Начинът, по който се формира стойността на услугата за дялово разпределение, е регламентиран в чл. 36, ал. 1 от ОУ. Съгласно посочената разпоредба клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиентите търговец, като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане на един уред за дялово разпределение. Редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите. С договора от 28.05.2018 г., сключен между ищеца и „Б.“ ООД страните са договорили заплащане от "Т.С." ЕАД на извършваните услуги. Представен е и договор от 29.07.2002 г., сключен между етажните собственици в процесната сграда и фирмата за дялово разпределение. Предвид така ангажираните по делото доказателства, ищецът се легитимира като носител на правото да получи стойността на извършваната услуга дялово разпределение, в случай че същата е реално осъществена, като основателни се явяват доводите изложени във въззината жалба в тази насока.

На следващо място при съвкупна преценка на събрания по делото доказателствен материал въззивният съд намира, че услугата "дялово разпределение на топлинна енергия" е била реално осъществена. В съответствие с чл. 24 от ОУ клиентите от СЕС, част от която е процесният имот, са избрали дружеството „Б.“ ООД за извършване на услугата дялово разпределение. Дружеството е регистрирано по смисъла на чл. 139а ЗЕ. От приетото по делото заключение на СТЕ се установява, че разпределението на топлинната енергия в процесната сграда е било извършвано

именно от фирмата за дялово разпределение „Б.“ ООД в съответствие с нормативните изисквания. При това положение въззивният съд намира претенцията за установяване съществуването на вземане за стойността на услугата за дялово разпределение на топлинна енергия за доказана по основание, като доводите на въззивника в тази насока следва да се разглеждат като основателни.

Въззивният съд намира за доказан и размера на предоставената услуга за дялово разпределение, като в тази насока се довери на изготвените заключения на СТЕ и ССч Е. Както бе посочено, топлопреносното предприятие или доставчикът на ТЕ, които извършват продажбата на топлинна енергия на клиенти за битови нужди, възлагат извършването на дяловото разпределение, без което не може да се определи цената на ТЕ за имоти в сгради в режим на етажна собственост, на лице, регистрирано по чл.139а, ал.1 ЗЕ, избрано от етажните собственици. За извършване на тази дейност топлопреносното предприятие дължи цената за услугата дялово разпределение на лицето, извършващо услугата, като от своя страна въз основа на договора за доставка на ТЕ за битови нужди топлопреносното предприятие събира тази цена от потребителите - етажни собственици. В конкретния случай цената за услугата дялово разпределение може да бъде платена директно и на лицето, извършващо услугата дялово разпределение, но данни за такова плащане няма по делото.

Ето защо ищецът е надлежно активно материално -правно легитимиран да претендира установяване съществуването на парично вземане за такса за дялово разпределение за исковия период. Постановеното от първата инстанция решение в частта, с която е отхвърлена претенцията като неоснователна следва да бъде отменено като неправилно.

Поддържаните от ищеца доводи, че върху сумата 59.28 лв. – такса за услугата "дялово разпределение на топлинна енергия" за исковия период м.05.2018 г.-м.04.2020 г. се дължи законна лихва за забава от 01.07.2018 г. до 19.03.2021 г., съдът намира за недоказани и съответно – неоснователни. В проведеното производство не са ангажирани доказателства за отправяне на покана по реда на чл.84, ал.2 ЗЗД за заплащане на това задължение от страна на потребителя- ответник. Поради това и постановеното от първата инстанция решение в посочената част, с която е отхвърлена претенцията за сумата 10.07 лв.- лихва за забава върху сумата 59.28 лв. за периода 01.07.2018 г. до 19.03.2021 г. като правилно следва да бъде потвърдено.

Изводите на двете инстанции не съвпадат изцяло, поради което обжалваното решение следва да бъде отменено като неправилно в една част на основание чл.271, ал. 1, пр. 3 ГПК.

По частната жалба:

С оглед изхода на спора и при съобразяване на извършеното процесуално действие по подаване на възражение срещу издадената по образуваното частно

гражданско производство заповед за изпълнение, настоящият състав намира че правилно е присъдено с обжалваното определение на основание чл.78, ал.3 ГПК вр. чл.38, ал.1, т.2 ЗА адвокатско възнаграждение в размер на 19.92 лв. в полза на адвокат С.Й.Д. от САК на основание чл.7, ал.7 вр. чл.2, т.1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения.

По изложените съображения, съдът намира постановеното определение № 28330/14.08.2023 г. за съобразено с материалния закон. Подадената срещу него частна жалба в посочената част следва да бъде оставена без уважение.

Воден от гореизложеното, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 10972 от 26.06.2023 г. по гр.д. № 50286/2021 г. по описа на СРС, 155 с-в, В ЧАСТТА, с която е отхвърлен предявения от „Т.С.” ЕАД, с ЕИК *****, срещу В. Л. П., с ЕГН *****, от гр. София, ул. „*****” ап. 2, иск с правно основание чл. 422 във връзка с чл. 415 от ГПК и във връзка с чл. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД и чл.139 от ЗЕ за признаване за установено, че В. Л. П. дължи на „Т.С.” ЕАД сумата 59,28 лв. - главница за разпределение на топлинна енергия за периода от месец май 2018 г. до месец април 2020 г., ведно със законната лихва върху сумата от 09.04.2021 г. до окончателно погасяване на задълженията, КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА СЛЕДНОТО:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявен иск от „Т.С.” ЕАД, с ЕИК *****, срещу В. Л. П., с ЕГН *****, от гр. София, ул. „*****” ап. 2, с правно основание чл. 422 във връзка с чл. 415 от ГПК и във връзка с чл. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД и чл.139 от ЗЕ, че В. Л. П. дължи на „Т.С.” ЕАД сумата 59,28 лв. - главница за разпределение на топлинна енергия за периода от месец май 2018 г. до месец април 2020 г., ведно със законната лихва върху сумата от 09.04.2021 г. до окончателно погасяване на задълженията.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 10972 от 26.06.2023 г. по гр.д. № 50286/2021 г. по описа на СРС, 155 с-в, В ЧАСТТА, с която е отхвърлен предявения от „Т.С.” ЕАД, с ЕИК *****, срещу В. Л. П., с ЕГН *****, от гр. София, ул. „*****” ап. 2, иск с правно основание чл.422 във връзка с чл. 415 от ГПК и във връзка с чл. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД вр. чл.139 от ЗЕ и чл.86, ал.1 ЗЗД, за признаване за установено, че В. Л. П. дължи на „Т.С.” ЕАД сумата от 10,07 лв. - лихва за забава върху главницата 59,28 лв. – такса за разпределение на топлинна енергия за периода от 01.07.2018 г. до 19.03.2021 г.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ подадената от „Т.С.” ЕАД частна жалба срещу определение № № 28330/14.08.2023 г. постановено на основание чл.248 ГПК.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на ищеца: -„Б.“
ООД.

Решението не подлежи на касационно обжалване, на основание чл. 280, ал. 3, т.
1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____